

Vzájemná láska nám dává sílu

„Děti jsou velcí učitelé.“

Tereza Marková je na vozíku od 14 let, o vlastních dětech proto vůbec neuvažovala. Její manžel jí však přesvědčil a nakonec mají dva kluky. Co se vzájemně naučili?

TEXT: KRISTINA ZABRODSKA

Narodila jsem se jako zdravé dítě a tím jsem byla až do roku 1995, než jsem se vydala pro razítko k dětskému lékaři kvůli střední škole, kde mě zcela neplánovaně očkovali vakcínou proti spalničkám. Dodnes nevíme proč, povinné to nebylo, na nic se mě neptali. To mi těžce narušilo imunitu a když jsem pak na skautském táboře chytila klíště s boreliózou, kombinace obojího zřejmě spustila prudký zánět míchy. Během půl hodiny jsem ochrnula na celé tělo. Po pár týdnech se mi vrátila hybnost do rukou, i když omezeně.

VOZÍK JAKO VÝMLUVA

Zhruba ve svých 22 letech jsem se dala dohromady s Tomem, mým mužem, kterého stále považuji za největší štěstí svého života. Po dokončení vysoké školy

začal mluvit o tom, že by chtěl miminko. Já byla proti a vozík mi poskytoval dostatečnou výmluvu. Ale pravý důvod, proč jsem nechtěla mít děti, spočíval v tom, že jsem nepovažovala svět za dostatečně dobré místo na to, abych sem přivedla dítě, které bude dříve či později něčím trpět. Nechtěla jsem však ani zůstat bezdětná.

RODÍCI SE CITY

Jednoho krásného jarního dne jsem se rozhodla, že to nebudu řešit a nechám to osudu.... A otěhotněla jsem. K těhotenství jsem přistupovala nesmírně zodpovědně. Načítala jsem knihy o zdraví a stravě a snažila jsem se ovlivnit všechno pozitivní, co šlo. V sedmém měsíci jsem dostala zánět ledvin. Nakonec bylo vše v pořádku a Matyáš se narodil v termínu, císařským řezem.

Matýsek byl prvním dítětem a já měla pocit, že péči o něj nezvládám moc dobře. Trápilo mne, že každý chodící člověk se umí o mého Matýska postarat lépe než já, ačkoli jsem se tak snažila. Hodně mi pomáhali rodiče a samozřejmě mě Tom, když byl doma. Od začátku se ujal koupání, přebalování, procházek s kočárkem. On je zcela mateřský typ. S nadsázkou tvrdím, že k tomu, aby se z něj stala dokonalá matka, mu chybí už jen kojící prsa. Vždy mě fascinovalo, jak mu péče o dítě, láska k němu i hra přirozeně jde. Pozorovala jsem ho a učila se od něj být vřelá a mateřská. Měl to v sobě odjakživa, ale mě to chvíli trvalo.

MATEŘSKÉ ŠTĚSTÍ

Když bylo Matýskovi rok a půl, otěhotněla jsem znovu – neplánovaně. Můj muž jásal štěstím, já jsem tolik nadšená

nesdílela. Tušila jsem, že lidí, kteří nás za to zkritizují, bude dost. Tu báječnou zprávu jsme proto asi pět měsíců tajili. Mezitím jsem nabrala sílu a zvýšila si své sebevědomí matky natolik, že i když se na nás strhla vlna kritiky a nevole, se mnou už to nehnulo. Jen pro můj ochrnutý organismus bylo druhé těhotenství více vyčerpávající. V osmém měsíci u mne propukla hluboká žilní trombóza, a tak jsem konec těhotenství strávila v nemocnici. Dobroslav se narodil císařským řezem v termínu jako zcela zdravé dítě. Tehdy jsem poprvé zažila opravdové štěstí z právě narozeného miminka nezatížené strachuplnými pocity z vlastní nedostatečnosti. Ani mě nezranilo, když jsem zaslechla odsudek personálu, jak si dovoluji mít druhé dítě a pokoušet osud, když už jedno doma mám.

SOUROZENECKÉ PŮTKY

Starat se o dvě malá dítky bylo velmi obtížné zejména proto, že Máta hodně žárlil na Dobrouška. A čím víc na sebe strhával pozornost zlobením, tím víc se mi vzdaloval. Vyděsilo mě to a nechtěla jsem být ukřiženou matkou v domově bez radosti. V tu chvíli mi velmi pomohla kniha Naomi Aldort: Vychováváme děti a rosteme s nimi. Začala jsem pracovat sama na sobě a hodně se mazlit nejen s Dobrou ale opět i s Matýskem. Ten přímo rozkvetl, uklidnil se a přestal žárlit. Tehdy jsem přijala, že našim dvěma miláčkům jsem nejlepší matkou na světě já. S kluky máme skvělý vztah. Oba jsou přemýšliví, chytrí a velcí učitelé.

VÝZVY RODIČOVSTVÍ

Být rodičem na vozíku s sebou nese hodně obtíží. I pouhé přebalování může být pěkně divoké, zejména mezi šestým a dvanáctým měsícem. Kluci s sebou hodně vrtěli a zároveň ještě nechápali, že je dobré spolupracovat. Hodně mi pomáhali rodiče nebo manžel. Místo procházek venku jsem kluky dávala spát v kočárku na balkon, aby byli na vzduchu. A když jsem někam šla, vezla jsem je na klíně v korbě z kočárku nebo v autose-

SPOKOJENÁ MÁMA

Tereza Marková vychovává s manželem dva syny – Matyášovi bude brzy osm let a Dobroslavovi šest. Na zkrácený úvazek pracuje jako asistentka finanční poradkyně a píše blog www.recenznik.eu.

dače. Do postýlky jsem děti přesunula po skluzné desce z klína tam a zpět, abych eliminovala riziko pádu. To se mi naštěstí ani s jedním nestalo. Největším pomocníkem mi byla dřevěná deska,

na které jsem kluky vozila od úplného miminka přes batolecí věk.

Když se na obtíže přestanete dívat jako na nepříjemnosti a „klacky hození pod kola“ a změníte přístup tak, že se z nich stanou výzvy a bojové úkoly, může vás to hodně posunout. Pochopila jsem, že na vozíku nelze vychovávat dítě direktivně – příkazy, zákazy či fyzickými tresty. I kdybych ho chtěla nakrásně plácnout, stejně ho nedoženu. Setrvalé příkazy vedou jen ke vzdoru. Mateřství na vozíku mne naučilo být trpělivým diplomatem a vyjednavatelem. Vlastně mě to učí naši malí filosofové a uštědřují mi nejedno moudro do života. Když na ně někdy výjimečně zakřičím, klidně pronesou: „Maminko nekřič na mě! Vždyť víš, že slyším dobře, tak se se mnou přece můžeš normálně domluvit!“

Za osm let s dětmi jsem pochopila, že možnost mít děti je naprosto nepřenositelná, krásná a dává hluboký pocit smyslu. Těší mě, když se přijdou pomazlit a sednou si mi na klín, i když na Mátu už koukám nahoru. Soužití s nimi mě posouvá, rozvíjí, obohacuje a rozradostňuje. A pro vozíčkáře je to, myslím i terapeutické: už nemá čas na rozbor svých splínů a depresí, má důležitější věci na starost. Ty úplně nejdůležitější!

Někteří mě za mateřství na vozíku kritizovali.